

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Mortale ratione contemptus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Mortale ratione contemptus.

4. Si quis, sive ex malitia, sive ex prava consuetudine, sive ex alia simili causa violat præceptum, non dicitur contemnere: at dicitur, si contemptus est causa ad cuius peccati, idem scilicet violat quis præceptum, quia contemnit. Quoniam autem contemnere quis potest vel præceptum, seu quod nunc in idem recedit, rem præceptam, vel ipsum præcipientem, seu legislatorem, idem de utroque differendum.

5. Quoad posterius, quando præceptum est divinum, si quis violat præceptum leve, verbi gratia, mendatur, quia contemnit præcipientem, sive formaliter, ut præcipientis est, & superior, sive materialiter, ut talis est in suo esse, semper peccat mortaliter; Ita Val. Less. Suar apud Meroll. 1. d. 2. c. 4. d. 8. num. 136. quia id semper est quid grave contra obedientiam, vel reverentiam debitam Deo, qui est præcipientis in dictis præceptis, quæ propterea vocantur divina.

6. Quando autem præceptum est humanum, si violatur præceptum etiam leve, eo quod contemnitur præcipientis formaliter, id est quatenus superior est, atque adeo spernitur ipsa potestas, ac si nullius esset momenti peccatum mortale committitur: Idem *ibid.* At verò si præceptum leve violatur ex eo, quod contemnitur præcipientis materialiter, id est quatenus talis homo est, quia verbi gratia, est imprudens, vel indiscretus, peccatum mortale non committitur. Idem *ibid.* Idemque erit, si quis nolit alicui obedire, non quidem, quia is superior est, sed ne hominem ea re levi solatio afficiat. Ratio horum est, quia in primo casu injuria fit Deo, à quo est omnis legitima potestas: in aliis duobus contemnitur solum ipse homo, & quidem in re levi.

7. Quoad prius, id est quoad contemptum rei præceptæ; si præceptum rei levis est humanum, & illud quis violat, quia spernit ipsum præceptum cum relatione ad præcipientem formaliter, id est spernit, quia illi, ut superiori, non vult se subijcere, mortaliter peccabit; quia tunc contemptus, ut modò dictum est, vergit contra ipsum præcipientem ut sic. Si quis verò illud leve violat, quia spernit sive illam rem levi, sive ipsum leve præceptum sine relatione ad præcipientem, ut sic; vel cum relatione sola ad præcipientem, ut talis homo est, peccabit solum venialiter, quia tunc contemptus cadit in rem vere levi, unde non nisi levis culpabilis erit, idem *ibid.*

8. Quod si præceptum rei levis sit divinum, illudque quis violat, quia spernit ipsam rem levi, seu leve præceptum cum relatione ad præcipientem ut sic, nolens se illi subijcere, certe erit clare mortale. Non enim adeest injuria contra Deum; si verò quis illud leve violat non cum tali relatione, sed solum, (mentitur verbi gratia) contemnens ipsum mendacium, distinguunt Doctores idem *ibid.* Si enim contemnat quasi putans illud præceptum de non mentiendo esse inutile, & vanum, peccat mortaliter, & in hoc ferè omnes conveniunt, quia id continet tacitam blasphemiam contra Deum, qualem etiam contineret, si quis contra Christi Domini eadem ratione, ac si essent vana, contemneret: At si putetur quidem utile præceptum, sed parvi pendatur, quia est res levis, & non obliquant ad mortale, docet Sanchez in dec. lib. 1. c. 5. n. 11. *fin.* adhuc esse mortale, quia (inquit) est magna inordinatio, præceptum Dei ita contemnere. Verum Sanchez nimis rigorose loquitur, cum certe illa deordinatio non sit magna, sed levis, ut leve est objectum. Temperat ergò Lessius lib. 2. c. 46. d. 6. n. penult. dicens fortè non esse mortale. Ego sequor libens Layman, lib. 1. r. 3. de pec. 7. num. 6. qui absolute, & sine distinctione docet contemptum rei præceptæ levis, quia non redundat saltem graviter contra legislatoris auctoritatem, esse venialem. Ratio autem esse potest, quia in hoc casu non parvipenditur, nisi res levis, & nequaquam redundans, nisi multo remotè, contra Deum. Sanè si ego contemniam non ex alio capite, sed solum, quia est leve quid, satellitem Regis resalutare, graviterne Regem offendo? nequaquam: pari igitur modo propor-

tionaliter in casu nostro. Et ulterior ratio est, quia quando ego contemno rem levi, quia levis est, resolvitur mea culpa in hunc modum. Contemno rem levi, quia levis est, nam si esse gravior, atque adeò gravis injuria Dei non contemnerem.

9. Ex dicto facile colligere potes peccantem ex contemptu duo peccata committere, utrumque explicitè confessario operiendum, quia scilicet primò præceptum in tali materia violat, & quia secundò, vel agit contra obedientiam nolendo se superiori subijcere, vel contra Religionem, Deum præcipientem contemnendo, &c.

Mortale ratione periculi.

10. Veniale imò & quolibet actio indifferens transit in mortale, si in illa advertatur adeffe proximum periculum committendi mortale: ita Doctores *max. cit.* & *passim.* Verbi gratia, si quis verbum otiosum dicat feminæ ex quo ipse expectus est sepe aliàs in mortale peccatum esse lapsus, mortaliter peccabit. Ratio est, quia mortale velle convincitur qui tam proximum peccandi periculum sponte subit, juxta illud: *Qui amat periculum, peribit in illud.* Hinc fit, & peccantem debere Confessario aperire speciem peccati, cujus periculo se exponit, illud enim censetur committere: quando quidem eodem præcepto, quo vitare tenemur peccatum, tenemur & illius periculum proximum vitare. Quando ab hac culpa excusamur, urgente nimirum necessitate, & de praxi absolviendi in proximo periculo peccandi constitutos diximus in *met. exp. conf. lib. 3. cap. 5. §. 3.*

11. Sed hic tanquam in proprio loco quaeritur. An qui vult committere omnia venialia, quæ se offerunt committenda, peccet mortaliter ratione periculi committendi mortale. Peccat mortaliter docet Sanchez in dec. lib. 1. cap. 5. num. 4. Bonac. d. 2. de pec. q. 3. p. 5. n. 17. quia peccata venialia sunt dispositiones ad mortale.

12. Si vera esset hæc opinio, vix plurimis Fidelibus, qui verbis & factis protestantur se uno esse contentos, non peccare mortaliter; ceterum non admodum laborant de venialibus. Benignior igitur est, immodè & probabilior sententia Castropalaj *pm. i. r. 1. d. 2. p. 9. §. 3. n. 5.* & Salas c. 2. s. 2. q. 88. n. 3. d. 16. *sec. 2. n. 67. in fine.* & *scil. 26. n. 84.* negantium. Ratio præcipua sit, quia falsum est venialia esse dispositiones proximas ad mortale, atque adeò proximè periculosas esse sint remotè. Videmus enim plures, quod venialibus non multum curant, vel ad ipsum nomen mortalis horrere, & re ipsa diu à mortalibus abstinerent. Ulterior autem ratio esse potest, quia dum malitia coarctata terminis levis offensæ Dei, minus hominem Christianum afficij, ac percellit: valde urget, & terret, dum transcendit ad gravem ex quo tam diverso affectu, nullo modo judicandum est eum, qui priorem affectum habet, habere posteriorem. Excipe tamen aliquas occasiones sive in genere luxuriæ, sive alterius materiæ, quando ex aliquo capite in illa levi actione verè apparet proximum abendi periculum, sed id non est ex vi peccati venialis, sed ex vi naturæ talis actionis. Certè consuetudo jurandi verum sine necessitate, non videtur Thomæ Sanchez lib. 3. in dec. c. 5. n. 9. occasio proxima jurandi falsum, quia qui curam habet jurandi verum, non ex hoc inducitur ad jurandum falsum, immodè potius abducitur. Simili modo ergo universaliter in casu, de quo agimus, &c.

13. Secundò quaeritur. An qui concupiscit scēminam, cujus statum ignorat, aut scēminam in communi, peccet peccato stupri, adulterij, vel sacrilegij, ex eo quod exponit se periculo sic peccandi. Affirmat Sanchez lib. 1. in dec. c. 8. n. 5. cui adde Meroll. c. 1. d. 2. c. 4. d. 8. num. 145. alioquin, atque adeò teneri id in confessione explicare. Ratio est, (inquit) quia quantum ex parte sui desiderij fertur in scēminam cujuscunque status sit, vel certè se exponit periculo peccandi cum illa, quibuscunque sit conditionibus affecta: excusari tamen sepe sic concupiscentem, ait, quod eam malitiam ejusque periculum non adveniat.

Hanc